

Arrest

nr. 223 653 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot weigering om de aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. JANSSENS en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 1999 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Bij arrest met nummer 168.083 van 21 februari 2007 verwerpt de Raad van State het beroep, ingediend tegen de weigeringsbeslissing van 3 maart 2003.

Op 28 april 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde alinea, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 januari 2004 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op 23 april 2004 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 3 december 2013 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 januari 2014 een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Op 9 december 2014 wordt deze beslissing ingetrokken. Het beroep, ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt op 27 januari 2015 bij arrest met nummer 137 298 verworpen.

Op 22 januari 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 29 januari 2014 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 juli 2014 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 september 2015 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 januari 2016 weigert de Raad bij arrest met nummer 160 358 eveneens voormelde statussen toe te kennen.

Op 23 februari 2016 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 april 2016 wordt de beslissing genomen houdende de uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt de beslissing genomen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Op 16 oktober 2017 wordt bij arrest met nummer 193 695 het annulatieberoep door de Raad ten aanzien van de beslissing betreffende de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen.

Het beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt door de Raad met arrest 220 362 van 25 april 2019 verworpen.

Op 31 oktober 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf als vader van zijn Belgisch minderjarig kind, E.M. Beide partijen bevestigen dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, wat blijkt uit het administratief dossier (afgeleverd op 31 oktober 2018).

De gemachtigde van de bevoegde minister weigert deze aanvraag gezinshereniging op 11 december 2018 in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

M., L.

Nationaliteit Albanië

Geboren op 10.04.1970

Verblijvende te (…)

NN. (…)

Geachte heer M.,

Op 31.10.2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een minderjarig Europees kind, de genaamde M. E. NN : (….) van Hongaarse nationaliteit.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238,596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van acht jaar genomen op 15/04/2016 en u betekend op 29/04/2016, dewelke nog steeds van kracht is. Immers het inreisverbod bestaat zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (Arrest Raad van State n° 240394 van 14 januari 2018).

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, blijkt niet uit uw dossier dat het inreisverbod is vernietigd of geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Vandaar dat u het Belgisch grondgebied alsnog moet verlaten om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor uw woon- of verblijfplaats in het buitenland en dit in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980. Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarigen en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u als een gezin samenwoont met uw minderjarig kind en de andere ouder van de kinderen. Echter, er blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner sinds oktober 2015 in België woonachtig is als burger van de Unie. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen en het vrij verkeer van uw partner en kind te vrijwaren. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw dochter, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw zij verder zouden kunnen verblijven in België. De moeder van het kind is kennelijk de kostwinner in jullie gezin (zie daartoe de stavingsstukken die u hiertoe zelf voorgelegd), er is ondersteuning allerhande {medische, opvoedingsondersteuning, opvang} in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om jullie kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw kind en partner aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u werd betekend en aan het inreisverbod dat u op 29/04/2016 werd betekend.

Betrokkene heeft reeds eerder een dergelijke beslissing ontvangen en is dus op de hoogte dat hij gevolg dient te geven aan het inreisverbod dd van 15/04/2016.

Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij meent dat, onder verwijzing naar de rechtspraak van Uw Raad, er wel degelijk sprake is van een beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht. In geen enkele wettelijke bepaling zou gesteld worden dat verzoekende partij niet het voorwerp mag uitmaken van een inreisverbod.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht oordeelde dat aan verzoekende partij geen bijlage 19ter afgegeven kon worden.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie verwees hierbij terecht naar het feit dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, haar betekend op 15.04.2016.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

"8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;"

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 15.04.2016 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat hij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Terwijl verzoekende partij geen hoger beroep aantekende tegen de beslissing houdende het inreisverbod van 8 jaar.

Verweerder benadrukt dat de beslissing houdende inreisverbod dd. 15.04.2016 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissing (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

De gemachtigde steunt de bestreden beslissing geheel terecht op artikel 74/12 Vreemdelingenwet; artikel waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

De bestreden beslissing wordt afdoende geschraagd door de verwijzing naar artikel 74/12 Vreemdelingenwet en de omstandigheden eigen aan dit dossier, met name dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod gedurende een periode van 8 jaar.

Terwijl overigens kan worden gewezen op het feit dat artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voormelde bepaling kan impliciet doch zeker worden afgeleid dat een inreisverbod kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging, zolang dit inreisverbod niet werd geschorst of opgeheven.

Bovendien heeft verzoekende partij geen belang bij het instellen van haar beroep.

Zie in die zin:

«2.3. Ensuite, le Conseil rappelle que l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après: la loi du 15 décembre 1980) porte que:

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

Il rappelle en outre qu'aux termes de l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, l'étranger à l'encontre duquel une interdiction d'entrée a été prise, peut introduire une demande de levée ou de suspension de cette interdiction. Il rappelle en outre que le quatrième paragraphe de cette même disposition prévoit que: « Durant l'examen de la demande de levée ou de suspension, le ressortissant d'un pays tiers concerné n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume ».

Il découle de ces dispositions que l'interdiction d'entrée y prévue constitue une mesure de sûreté interdisant pour l'avenir, l'entrée, le séjour et l'établissement, à moins que l'interdiction ne soit suspendue, levée ou que le délai fixé se soit écoulé. Il s'en déduit également que le fait d'être banni du territoire belge pendant une certaine durée constitue un obstacle à ce que l'administration admette ou autorise au séjour ou à l'établissement, dans la mesure où le législateur a expressément prévu que l'interdiction devait être suspendue ou levée pour que cette mesure cesse ses effets et que tant que cette mesure produit des effets, l'administration ne peut accorder le séjour ou l'établissement (voir en ce sens: C.E., 9 mars 2012, n° 218.401).

Par ailleurs, le Conseil rappelle, d'une part, que « l'intérêt tient dans l'avantage que procure, à la suite de l'annulation postulée, la disparition du grief causé par l'acte entrepris » (P.LEWALLE, Contentieux administratif, Bruxelles, Ed. Larcier, 2002, p 653, n° 376), et d'autre part, que le recours n'est recevable que si le requérant justifie d'un intérêt légitime à l'annulation sollicitée, étant entendu que cette illégitimité — lorsqu'elle est constatée — « tient à des circonstances répréhensibles, soit du point de vue pénal, soit moralement » (M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 497; C.E., 9 mars 2012, n° 218.403).

(...)

Le Conseil ne peut que rappeler, à cet égard, qu'il appartenait au requérant de solliciter la suspension ou la levée de cette interdiction, sur la base de l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, ce qu'il s'est abstenu d'entreprendre, en telle sorte qu'il n'a pas d'intérêt légitime au présent recours." (RvV nr. 124.696 dd. 26.05.2014).

Vrije vertaling:

"Voorts herinnert de Raad eraan dat artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980) stelt:

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De Raad herinnert eraan dat op grond van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, een vreemdeling ten aanzien van wie een inreisverbod werd genomen, een verzoek tot opheffing of schorsing van dit verbod kan indienen. Hij herinnert eraan dat de vierde paragraaf van datzelfde artikel bepaalt dat: "Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk."

Uit voormelde bepalingen vloeit voort dat het bedoelde inreisverbod een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt tenzij het verbod wordt opgeschort, opgeheven of in het geval de vastgestelde termijn is verstreken. Hieruit kan worden afgeleid dat het feit te zijn verbannen uit het Belgische grondgebied voor een bepaalde periode, een obstakel vormt voor de administratie om een toelating of machtiging tot verblijf of vestiging toe te kennen, gezien de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat het verbod dient te worden geschorst of opgeheven vooraleer deze maatregel vervalt en ook dat gedurende de periode dat de maatregel gevolgen heeft, de administratie geen verblijf of vestiging kan toekennen (zie in die zin: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Anderzijds herinnert de Raad eraan dat aan de ene kant "het belang in het voordeel schuilt dat, naar aanleiding van de uitgesproken vernietiging, bestaat in het verdwijnen van de klacht die werd veroorzaakt naar aanleiding van de aangevochten handeling" (P. LEWALLE, Administratief recht, Brussel, Ed. Larcier, 2002, p. 653, nr. 376), en aan de andere kant dat het beroep slechts ontvankelijk kan zijn als de verzoeker een rechtmatig belang heeft bij de gevraagde annulering, en dit op voorwaarde dat de onregelmatigheid - wanneer deze wordt erkend - "leidt tot verwerpelijke omstandigheden, ofwel vanuit strafrechtelijk standpunt of vanuit moreel standpunt" (M. Leroy, Administratief recht, 3de ed. Brussel, Bruylant, 2004, p. 497; RvS 9 maart 2012, nr. 218.403).

(...)

De Raad kan niet anders dan vaststellen, in dit opzicht, dat het aan de verzoeker toekomt om de schorsing of opheffing van het verbod te vragen op grond van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, en door het ontbreken van deze actie hij geenszins een rechtmatig belang heeft bij huidig beroep."

Verweerder benadrukt daarnaast dat de in casu bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de afgifte van de bijlage 19ter geweigerd wordt en dit om reden dat aan hem op 15.04.2016 een inreisverbod werd betekend waarvan de opheffing niet werd gevraagd. De verzoekende partij kan derhalve geenszins worden gevolgd daar waar zij voorhoudt dat huidige bestreden beslissing een beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht is.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 15.04.016 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

(...)"

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

De verwerende partij gaat ervan uit dat door het bestaan van een nog geldig inreisverbod, zij bij een eventuele vernietiging niet anders kan dan opnieuw vast te stellen dat verzoeker onder een inreisverbod staat, niet opgeheven of opgeschort, en zij eenzelfde beslissing moet nemen. Zij verwijst naar artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verwerende partij zou doelen op de motivering van de thans bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij betwist dat een gezinsherenigingsaanvraag kan in overweging genomen worden in het kader van verzoekers in België ingediende aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind omwille van het feit dat verzoeker onder een inreisverbod staat. De Raad kan zich hierover en over de door de verwerende partij opgeworpen stelling, dat de thans bestreden beslissing conform het arrest van het Hof van Justitie 'K.A.' zou zijn gemotiveerd, niet uitspreken zonder in te gaan op het betrokken arrest van het Hof van Justitie. Bovendien kan de bestreden beslissing behept zijn met een motiveringsgebrek zodat de Raad de zaak dient te onderzoeken.

De bespreking van de exceptie hangt dan ook nauw samen met de bespreking van de middelen. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de gemachtigde, na een vernietiging van de bestreden beslissing, geen andersluidende beslissing zou kunnen nemen en dat de verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

In de mate dat de bestreden beslissing verwijst naar het bepaalde in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, regelt dit artikel de mogelijkheid om een opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. Het bepaalde in §4 luidt:

"Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk."

De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016, nr. 235.598, dat specifiek over een soortgelijke beslissing (intrekking bijlage 19ter) handelt. In dat arrest stelt de Raad van State uitdrukkelijk dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet handelt over de voorwaarden om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen.

Over het belang van een verzoeker stelt dit arrest:

"Sans qu'il soit besoin de déterminer si l'interdiction d'entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu'un droit au séjour en qualité de membre de la famille d'une Belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n'implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d'un tel droit."

La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d'un droit au séjour pour le seul motif qu'elle n'en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n'aurait pas le droit au séjour qu'elle revendique."

De Raad van State maakt een onderscheid tussen de toekenningsvoorwaarde van een verblijfsrecht en de mogelijkheid een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart. Een verzoeker behoudt zijn belang bij het indienen van dergelijke gezinsherenigingsaanvraag. Een verzoeker is gerechtigd om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. De verwerende partij haalt evenmin een Belgische regel aan die verbiedt dat bij een lopend inreisverbod dergelijke aanvraag kan ingediend worden. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen spreekt, staat niet vermeld in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar arrest nr. 124 696 van de Raad is in het licht van het arrest nr. 235.598 van de Raad van State niet dienstig.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van respectievelijk artikel 3, punt 6 en artikel 11, lid 3, van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepalingen van richtlijn 2008/115 heeft het Hof van Justitie in zijn arrest *K.A.* van 8 mei 2018 (zaak C-82/16), grond waarop de bestreden beslissing steunt, zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest *K.A.*, moet het arrest in zijn geheel gelezen worden. De Raad verwijst naar §54 in voormeld arrest *K.A.*: *“In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat neemt niet weg dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 76)”*, waarbij ten overvloede wordt opgemerkt dat in de Belgische wetgeving de Raad dergelijke procedurevoorschriften niet terugvindt.

Waar de verwerende partij verwijst naar artikel 74/11, §3, van de Vreemdelingenwet, kan enkel vastgesteld worden dat dit artikel zich niet uitspreekt over gezinsherenigingsaanvragen. Uit dit artikel een impliciete rechtsgrond afleiden is nog geen rechtsgrond om het belang van verzoeker te ontzeggen. De rechtspraak van de Raad, waarnaar verwerende partij verwijst, is in deze optiek achterhaald. Bovendien voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM zodat de verwerende partij evenmin kan voorhouden dat verzoeker geen rechtmatig belang zou hebben.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen argumenteert dat de bestreden beslissing een beslissing is tot weigering van de afgifte van een bijlage 19ter, wordt verwezen naar de bespreking die volgt onder titel 3. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verwerende partij dat een bijlage 19ter werd afgegeven, evenwel op 2 maart 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat deze betrekking heeft op een eerder ingediende aanvraag. In elk geval omschrijft de Dienst Vreemdelingenzaken in een mail van 15 januari 2019 naar de stad Antwerpen dat de bestreden beslissing de aanvraag *“niet in aanmerkingname te zetten”*. De loutere éézijdige vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker niet gerechtigd is op een afgeleid verblijfsrecht (artikel 20 van het VWEU), is niet voldoende om in dit geval het belang bij het beroep te ontzeggen.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting nieuwe stukken neer. De verwerende partij verzet zich hiertegen.

Teneinde de rechten van verdediging van de verwerende partij te bewaren, worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

“artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40ter Vw., schending artikel 8 EVRM; schending artikel 20 VWEU en 62 van de Vreemdelingenwet.”

Het enig middel wordt deels als volgt toegelicht:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 148.)

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. (S. BOUCKAERT, o.c., 149.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. (I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150.)

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending artikel 20 VWEU; schending van art. 40 ter en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

Verzoeker deed bij de gemeente een aanvraag tot gezinshereniging met zijn minderjarig Europees kind op basis van artikel 40ter Vw.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vw. zijn de volgende:

- Identiteit bewijzen;*
- Afstammingsband bewijzen;*
- Bewijzen dat het kind minderjarig is;*
- Het kind begeleiden of zich bij het kind voegen.*

Verzoeker legde de nodige documenten voor:

- Paspoort verzoeker;*
- Geboorteakte waaruit de afstamming blijkt;*
- Identiteitskaart van het kind;*
- Paspoort van het kind*

Op basis van deze documenten is het dus duidelijk dat verzoeker zich kan herenigen met zijn Belgisch kind.

Evenwel nam de staatssecretaris de volgende beslissing:

Verzoeker was er bij zijn aanvraag uiteraard van op de hoogte dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, doch wijst verzoeker op het feit dat hij voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging.(...)

Bovendien heeft verzoeker uiteraard recht op een gezinsleven met zijn Belgisch kind op basis van artikel 8 EVRM. Wanneer men de enerzijds het recht o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het inreisverbod, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

Ook op het recht op gezinsleven antwoordt de staatssecretaris niet.

Verzoeker voldoet evenwel aan de gezinshereningsvoorwaarden.

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot verblijfsaanvragen na een inreisverbod is thans genoegzaam bekend. Verzoeker verwijst in casu naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 februari 2015 (RvV 26 februari 2015 nr. 139.567.) waarbij werd geoordeeld dat de aanvraag door een familielid van een Belg enkel "kan geweigerd worden als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw (...)"

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 40ter Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daarnaast, en niet in het minst, put verzoeker ook rechtstreeks rechten uit het EU-recht. in het arrest Zambrano, heeft het Hof van Justitie immers geoordeeld dat een weigering van verblijfsrecht van derdelands ouders van een minderjarige Belg een inbreuk uitmaakt op de grondrechten van het Belgisch kind als Unieburger (artikel 20 VWEU).

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen, artikel 40ter Vw., artikel 8 EVRM, artikel 20 VWEU en artikel 62 Vw. schendt

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen, naast hetgeen is geciteerd in punt 2.2.:

"(...)

Dat dergelijke praktijk in overeenstemming is met het Unierecht werd expliciet bevestigd door het Hof van Justitie: "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden." (HvJ, K.A. e.a. t. België, arrest van 8 mei 2018, C-82/16)

Verder werd in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoekende partij geen afgeleid verblijfsrecht (op grond van art. 20 VWEU) kan laten gelden, en dit evenzeer geheel conform voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verwijzing naar enkele arresten van Uw Raad is niet relevant. Nog afgezien van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent, toont verzoekende partij niet aan dat de arresten op haar van toepassing zijn.

Ook de verwijzing naar arrest nr. 139.567 van de Vreemdelingenwet is niet ernstig, nu dit arrest betrekking heeft op een beslissing genomen naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens meent verzoekende partij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging gezien moet worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de aanvraag geenszins kan worden gezien als een impliciete vraag tot opheffing. Een dergelijke impliciete intrekking is nergens in de Vreemdelingenwet voorzien én niet blijkt uit het administratief dossier (noch uit de bewoordingen van de gedane aanvraag, noch uit de inhoud ervan). Aangezien verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kon zelfs niet onderzocht worden of verzoekende partij voldoet aan art. 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar artikel 20 van de VWEU en de arresten Zambrano, McCarthy en Dereci van het Hof van Justitie, en houdt zij algemeen voor dat geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een derdelander die een familielid is van een Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste toekomt.

Verzoekende partij haar betoog mist elke grondslag.

Geenszins kan uit artikel 20 van het VWEU zonder meer worden afgeleid dat elk familielid van een Unieburger zonder meer een verblijfsrecht moet worden toegekend.

Zulks blijkt ook uit recente rechtspraak van de Raad:

“Ook artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de Unie vaststelt, houdt niet in dat het recht om zich vrij op het grondgebied te verplaatsen en er te verblijven, er toe leidt dat aan verzoeker hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend van langer dan drie maanden, zonder dat aan nadere voorwaarden wordt voldaan. Artikel 20 VWEU laatste lid bepaalt:

“Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”.

Te dezen is niet betwist dat de verblijfsvoorwaarden nader werden bepaald in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn)”. (R.v.V. nr. 146 011 van 22.05.2015, www.rvv-cce.be)

In casu werd de richtlijn 2004/38/EG omgezet in Belgisch recht, zo o.m. in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het arrest Zambrano, en in het licht hiervan voorhouden dat aan hemzelf geen verblijfsrecht kan worden ontzegd, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie van zijn minderjarige kinderen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat bestreden beslissing aan verzoekende partij tot gevolg zou hebben dat aan de ouder het effectieve genot van de belangrijkste van haar rechten wordt ontzegd.

In casu toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de moeder en de minderjarige kinderen feitelijk worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en aldus niet de rechten zou kunnen genieten die verbonden zijn aan hun status van EU-burger.

Zie ook:

“Zoals verduidelijkt door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, C-256/11) heeft het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten aldus betrekking op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Het Hof benadrukte in voormeld arrest verder dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich bijgevolg niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. Wel voegde het Hof hieraan nog toe dat dit niet vooruit loopt op de vraag of op andere gronden, onder meer het recht op bescherming van het familie- en gezinsleven, een verblijfsrecht niet geweigerd mag worden.

(...)

De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat haar Belgische moeder afhankelijk is op een wijze dat het voor haar feitelijk onmogelijk is om alleen op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te verblijven. Haar moeder acht het misschien wenselijk om haar te vergezellen, doch uit de voormelde rechtspraak blijkt dat dit niet kan volstaan om aan te nemen dat zij verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. In de thans voorliggende zaak blijkt aldus nog niet dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat de moeder van de verzoekende partij het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten of dat de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. De Belgische groot-moeder wordt geenszins verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In deze omstandigheden dient te worden vastgesteld dat de situatie van de verzoekende partij en haar moeder geen enkel aanknopingspunt heeft met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet en dat alle relevante elementen van deze situatie geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen.

Artikel 20 van het VWEU, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

(...)

De verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verliest uit het oog dat zij geen burger van de Unie in de zin van deze bepaling is en dat in fine van deze bepaling wordt gesteld dat “deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.” De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de regels die voortkomen uit de wetten en koninklijke besluiten die gelden op het Belgisch

grondgebied artikel 20 van het VWEU miskennen, minstens toont zij niet aan uit welke rechtsregel(s) zij afleidt dat een staatsburger van een derde staat het absolute recht heeft om in de lidstaat te verblijven waar haar moeder, staatsburger van die lidstaat, verblijft zonder de verplichtingen betreffende het indienen van de in de bestreden beslissing gevraagde documenten na te komen. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.” (R.v.V. nr. 138 509 van 13.02.2015, www.rvv-cce.be)

Verzoekende partij kon geen rechtmatige gezinsherenigingsaanvraag indienen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht heeft vastgesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in ontvangst mocht genomen worden en derhalve niet kon behandeld worden, gelet op het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet opgeheven en niet geschorst was.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Uit het middel blijkt dat verzoeker de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht omdat hij een aanvraag gezinshereniging indient op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing de aanvraag enkel afwijst omwille van het bestaan van een inreisverbod, dat niet is opgeschort of opgeheven. De motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende om een dergelijke weigering te verantwoorden. Ze zijn niet pertinent. Verzoeker meent dat op basis van de ingediende documenten bij de aanvraag, met name diens paspoort, de geboorteakte van het kind waaruit de afstamming blijkt, de identiteitskaart van het kind en het paspoort van het kind, zijn aanvraag had moeten aanvaard worden. Thans onzegt de bestreden beslissing de gezinshereniging louter omwille van het nog lopende inreisverbod, dat verzoeker erkent. Verzoeker houdt voor dat ondanks dit inreisverbod, hij recht heeft op zijn gezinsleven, waarop geen afdoende antwoord kan worden gevonden. Hij wijst op het arrest *Zambrano* van het HvJ dat oordeelde dat een weigering van verblijfsrecht van derdelands ouders van een minderjarige Belg een inbreuk uitmaakt op de grondrechten van het Belgische kind als Unieburger en meent dat artikel 20 van het VWEU geschonden is.

3.3.2. De verwerende partij erkent in haar nota met opmerkingen dat verzoekers aanvraag zich steunde op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat de thans bestreden beslissing een antwoord is op die vraag. De bestreden beslissing is dan ook een beslissing die weigert de gezinsherenigingsaanvraag in aanmerking te nemen. Ter terechtzitting gevraagd aan de verwerende partij of er trouwens geen bijlage 19ter werd afgegeven, antwoordt de verwerende partij dat een bijlage 19ter werd afgegeven op 2 maart 2018. Deze heeft evenwel betrekking op een eerdere aanvraag. In elk geval omschrijft de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing in een mail van 15 januari 2019 naar de stad Antwerpen dat de bestreden beslissing de aanvraag “niet in aanmerkingname te zetten”. Beide partijen stellen ter terechtzitting dat een bijlage 19ter zou zijn afgegeven.

3.3.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering afdoende moet zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 20 van het VWEU.

Het voormelde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

(...)”

Artikel 20 van het VWEU heeft dan weer betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid). In het arrest *Ruiz Zambrano*, waarnaar de verzoeker in het verzoekschrift ook verwijst, geeft het Hof van Justitie een uitlegging over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU. Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76). Voorts kan inderdaad uit artikel 20 van het VWEU niet “zonder meer” afgeleid worden dat een verblijfsrecht voor het familielid van een burger van de Unie wordt toegekend, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota met opmerkingen. Evenwel kan dit artikel niet beletten dat een vreemdeling onder inreisverbod een gezinsherenigingsaanvraag indient, volgens het arrest *K.A.* waarop de bestreden beslissing zich steunt.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de relevante parlementaire voorbereidingen duidelijk blijkt dat de wetgever met artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje (oud), van de Vreemdelingenwet (zijnde de oorspronkelijke versie van het huidige artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat weliswaar gewijzigd werd, maar in zijn kern hetzelfde is gebleven) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof, met name het voormelde arrest *Ruiz Zambrano* (zie *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nrs. 53-443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° moet dan ook worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU en van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan dit artikel. De Raad moet bijgevolg hoe dan ook ingaan op artikel 20 van het VWEU en de rechtspraak ter zake, zelfs al zou de verzoekende partij zich hierop niet beroepen hebben.

De nationale rechter moet tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21). Bijgevolg verwijst de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen naar het arrest C-82/16 van het HvJ.

In zijn arrest *K.A. van 8 mei 2018*, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, heeft het Hof uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan (eigen onderlijning). Daargelaten de vraag in welke mate de Belgische wetgeving voorziet in een wettelijke bepaling die toestaat een gezinsherenigingsaanvraag te weigeren louter en alleen omwille van het bestaan van een inreisverbod. De Raad herhaalt dat de opmerkingen van de verwerende partij over artikel 1, 8° en 74, 11, §3, van de Vreemdelingenwet niet pertinent zijn. Deze argumenten vormen een *a posteriori*-motief, niet terug te vinden in de bestreden beslissing die enkel als rechtsgrond artikel 40bis en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet aanhaalt. Er wordt opgemerkt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de overheid verplicht bepaalde voorwaarden te onderzoeken, maar niet voorziet in een afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag als er een inreisverbod lopende is. De artikelen 74/12 en 74/11 van de Vreemdelingenwet voorzien dit evenmin.

Artikel 8 van het EVRM geeft een bijzondere bescherming aan het familie- en gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM blijkt geen motiveringsplicht, maar een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit artikel 8 van het EVRM volgt voorts dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om in zulke situatie een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*‘Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties’*). EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59).

In dit geval betwist de verwerende partij de samenwoning van verzoeker met het kind niet.

3.3.4. De bestreden beslissing is slechts gesteund op het arrest K.A. van het Hof van Justitie en motiveert het volgende over het afhankelijkheidsonderzoek in het kader van het gezinsleven: *"Uit uw administratief dossier blijkt dat u als gezin samenwoont met uw minderjarig kind en de andere ouder van de kinderen. Echter blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het dossier blijkt dat uw partner sinds oktober 2015 in België woonachtig is als burger van de Unie. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen en het vrij verkeer van uw partner en kind te vrijwaren. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw dochter, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw zij verder zouden kunnen verblijven in België. De moeder van het kind is kennelijk de kostwinner in jullie gezin (zie daartoe de stavingsstukken die u hiertoe zelf voorgelegd), er is ondersteuning allerhande {medische, opvoedingsondersteuning, opvang} in België waar uw partner evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om jullie kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw kind en partner aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België."*

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat er geen "zodanige" afhankelijkheidsrelatie zou bestaan met het jongste kind, E.M. Volgens de bestreden beslissing bestaat er geen afhankelijkheid tussen de verzoeker en het kind waarbij de aanwezigheid van de verzoeker in het Rijk noodzakelijk is.

De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gezinsleven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat een grondig onderzoek plaatsvond, meer dan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Nochtans stelt het arrest K.A. van het Hof van Justitie (C-82/16) op duidelijke wijze:

*"57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.*

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie,

een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.” (eigen onderlijning).

De Raad verwijst in dit kader ook naar de volgende overweging van het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16):

“Op de derde vraag moet dan ook worden geantwoord dat artikel 5 van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk op grond waarvan ten aanzien van een derdelander tegen wie reeds een terugkeerbesluit met een daaraan gekoppeld inreisverbod is uitgevaardigd dat nog geldig is, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten van zijn gezins- en familieleven, waaronder met name het belang van zijn minderjarige kind, die zijn vermeld in een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die na de vaststelling van een dergelijk inreisverbod is ingediend, behalve wanneer de betrokkene die aspecten reeds eerder had kunnen aanvoeren.”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij ertoe gehouden is afdoende rekening te houden met het gezinsleven van de verzoeker en het belang van het minderjarig kind, ten overvloede ook de overige minderjarige kinderen van de moeder, met wie verzoeker en het kind E.M. samenleven.

De verwijzing naar het arrest *Dereci* van het Hof van Justitie doet geen afbreuk aan het voorgaande en moet samen gelezen worden met het arrest *K.A.*, zoals hierboven geciteerd. Evenmin zijn de verwijzingen naar de arresten van de Raad met nrs. 146 011 en 138 509 dienstig, temeer de Raad in het betoog van de verwerende partij geen duidelijke rechtsregel kan terugvinden die de verwerende partij toelaat op grond van louter “*praktijken*” een gezinsherenigingsaanvraag te weigeren omwille van het bestaan van een inreisverbod.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het vaststellen dat de verzoeker samenwoont met zijn partner en hun minderjarig kind en andere kinderen. De bestreden beslissing ontkent de goede band die verzoeker heeft met zijn minderjarige dochter niet. De bestreden beslissing beperkt zich verder tot de vaststelling dat de partner van de verzoeker de kostwinner is in het gezin en dat uit de voorgelegde documenten niet kan afgeleid worden dat verzoekers verblijf al hier onontbeerlijk is en dat in België er voldoende opvangmogelijkheden zijn en ondersteuning “*allerhande*” om het kind de kansen te bieden haar welbevinden te vrijwaren. Zij wijst op het tijdelijk karakter van de scheiding tussen verzoeker en diens gezin (in dit geval acht jaar). Financiële bijdragen kunnen vanuit het buitenland gegeven worden, occasionele bezoeken zijn mogelijk en moderne communicatiekanalen zijn mogelijk tussen de dochter en de verzoeker (thans nog geen twee jaar oud).

De verzoeker stelt correct dat geen rekening is gehouden, of minstens niet afdoende, met het gezinsleven van hem dat, naast de minderjarige dochter van de verzoeker, in functie van wie deze aanvraag is ingediend, nog bestaat uit een partner en andere kinderen. De Raad herhaalt in antwoord op de bestreden beslissing dat uit arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16) blijkt dat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het betrokken kind, rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van verzoeker.

Ook het belang van het kind, ten overvloede van de kinderen, moet bekeken worden en dit rekening houdend met de leeftijd, de emotionele ontwikkeling van het kind en de mate van de affectie tussen de verzoekende partij en het kind. Deze elementen vindt de Raad niet terug in de bestreden beslissing terwijl bovendien ook artikel 8 van het EVRM voorziet in een vermoeden van rechtswege dat in dit geval, ten overvloede, niet is weerlegd.

De bestreden beslissing en de nota met opmerkingen verwijzen naar de mogelijke opheffing van het inreisverbod, die op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in het buitenland moet gevraagd worden, bij gebreke aan het bestaan van een “*zodanige*” afhankelijkheid. Volgens de gemachtigde kan, met uitzondering van een “*zodanige*” afhankelijkheid die de aanwezigheid van verzoeker vereist in het Rijk, deze aanvraag niet in aanmerking genomen worden. De Raad wijst erop dat voormeld artikel 74/12

de omzetting vormt van artikel 11, derde lid, van de voormelde richtlijn 2008/115/EG (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 21-22).

Het Hof van Justitie stelt in zijn arrest *K.A.* met betrekking tot de betrokken bepaling van de richtlijn 2008/115/EG uitdrukkelijk het volgende:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek. 61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.”

De verwerende partij slaagt er niet in te weerleggen dat de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met artikel 20 van het VWEU en artikel 8 van het EVRM, geschonden zijn. De opmerking van de verwerende partij dat verzoeker geen rechtmatige gezinsherenigingsaanvraag kan indienen omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschorst, kan in dit geval niet gevolgd worden. Dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.3.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot weigering om de aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN